

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6SŽf/87/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014201366
Dátum vydania rozhodnutia: 14.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201366.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Happy Time s.r.o., so sídlom Ružová dolina 33, Bratislava, IČO: 45 536 279, zastúpeného: Advokátska kancelária Prosmán & Pavlovič s.r.o., so sídlom Hlavná 31, Trnava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 1100902/218867/2014-II zo dňa 2. júla 2014, č. 1100902/218867/2014 zo dňa 30. júna 2014, č. 1100902/218867/2014-IV zo dňa 2. júla 2014, č. 1100902/218867/2014-V zo dňa 2. júla 2014, č. 1100902/218867/2014-III zo dňa 2. júla 2014, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/171/2014-37 z 24. marca 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/171/2014-37 z 24. marca 2015 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 177,86 eura na účet právneho zástupcu žalobcu do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5S/171/2014-37 z 24. marca 2015 podľa § 250j ods. 2 písm. a) a d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutia žalovaného č. 1100902/218867/2014-II zo dňa 2. júla 2014, č. 1100902/218867/2014 zo dňa 30. júna 2014, č. 1100902/218867/2014-IV zo dňa 2. júla 2014, č. 1100902/218867/2014-V zo dňa 2. júla 2014, č. 1100902/218867/2014-III zo dňa 2. júla 2014 a vec vrátil žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania spočívajúcu v zaplatenom súdnom poplatku v sume 350,- eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1 962,75 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutím č. 1100902/218867/2014-II zo dňa 2. júla 2014 žalovaný potvrdil rozhodnutie Colného úradu Bratislava č. 1095238/1/143543/2014 zo dňa 19. marca 2014, ktorý podľa § 68 ods. 3 v spojení s ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 563/2009 Z. z.“) určil žalobcovi rozdiel v sume, na ktorú bol uplatnený nárok na vrátenie dane podľa zákona č. 530/2011 Z. z. o spotrebnej dani z alkoholických nápojov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 530/2011 Z. z.“) za zdaňovacie obdobie 18.07.2012 vo výške 61 585,92 eur. Spotrebnú daň z alkoholického nápoja, ktorým je lieh, na ktorú bol žalobcom dňa 7. februára 2013 uplatnený nárok na vrátenie dane podľa zákona č. 530/2011 Z. z. za zdaňovacie obdobie 18.07.2012, colný úrad nevrátil, pretože alkoholický nápoj, ktorým je lieh v množstve 57,840 hl a., kódu kombinovanej nomenklatúry 2208, nebol preukázateľne zdanený v zmysle § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z.

Rozhodnutím č. 1100902/218867/2014 zo dňa 30. júna 2014 žalovaný potvrdil rozhodnutie Colného úradu Bratislava č. 1095238/1/143532/2014 zo dňa 19. marca 2014, ktorý podľa § 68 ods. 3 v spojení s ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. určil žalobcovi rozdiel v sume, na ktorú bol uplatnený nárok na vrátenie dane podľa zákona č. 530/2011 Z. z. za zdaňovacie obdobie 04.06.2012 vo výške 61 585,92 eur. Spotrebnú daň z alkoholického nápoja, ktorým je lieh, na ktorú bol žalobcom dňa 7. februára 2013 uplatnený nárok na vrátenie dane podľa zákona č. 530/2011 Z. z. za zdaňovacie obdobie 04.06.2012, colný úrad nevrátil, pretože alkoholický nápoj, ktorým je lieh v množstve 57,024 hl a., kódu kombinovanej nomenklatúry 2208, nebol preukázateľne zdanený v zmysle § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z.

Rozhodnutím č. 1100902/218867/2014-IV zo dňa 02. júla 2014 žalovaný potvrdil rozhodnutie Colného úradu Bratislava č. 1095238/1/143555/2014 zo dňa 19. marca 2014, ktorý podľa § 68 ods. 3 v spojení s ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. určil žalobcovi rozdiel v sume, na ktorú bol uplatnený nárok na vrátenie dane podľa zákona č. 530/2011 Z. z. za zdaňovacie obdobie 28.08.2012 vo výške 57 853,44 eur. Spotrebnú daň z alkoholického nápoja, ktorým je lieh, na ktorú bol žalobcom dňa 7. februára 2013 uplatnený nárok na vrátenie dane podľa zákona č. 530/2011 Z. z. za zdaňovacie obdobie 28.08.2012, colný úrad nevrátil, pretože alkoholický nápoj, ktorým je lieh v množstve 53,568 hl a., kódu kombinovanej nomenklatúry 2208, nebol preukázateľne zdanený v zmysle § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z.

Rozhodnutím č. 1100902/218867/2014-V zo dňa 02. júla 2014 žalovaný potvrdil rozhodnutie Colného úradu Bratislava č. 1095238/1/143561/2014 zo dňa 19. marca 2014, ktorý podľa § 68 ods. 3 v spojení s ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. určil žalobcovi rozdiel v sume, na ktorú bol uplatnený nárok na vrátenie dane podľa zákona č. 530/2011 Z. z. za zdaňovacie obdobie 18.09.2012 vo výške 62 467,20 eur. Spotrebnú daň z alkoholického nápoja, ktorým je lieh, na ktorú bol žalobcom dňa 7. februára 2013 uplatnený nárok na vrátenie dane podľa zákona č. 530/2011 Z. z. za zdaňovacie obdobie 18.09.2012, colný úrad nevrátil, pretože alkoholický nápoj, ktorým je lieh v množstve 57,840 hl a., kódu kombinovanej nomenklatúry 2208, nebol preukázateľne zdanený v zmysle § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z.

Rozhodnutím č. 1100902/218867/2014-III zo dňa 02. júla 2014 žalovaný potvrdil rozhodnutie Colného úradu Bratislava č. 1095238/1/143549/2014 zo dňa 19. marca 2014, ktorý podľa § 68 ods. 3 v spojení s ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. určil žalobcovi rozdiel v sume, na ktorú bol uplatnený nárok na vrátenie dane podľa zákona č. 530/2011 Z. z. za zdaňovacie obdobie 06.08.2012 vo výške 61 585,92 eur. Spotrebnú daň z alkoholického nápoja, ktorým je lieh, na ktorú bol žalobcom dňa 7. februára 2013 uplatnený nárok na vrátenie dane podľa zákona č. 530/2011 Z. z. za zdaňovacie obdobie 06.08.2012, colný úrad nevrátil, pretože alkoholický nápoj, ktorým je lieh v množstve 57,024 hl a., kódu kombinovanej nomenklatúry 2208, nebol preukázateľne zdanený v zmysle § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z.

Žalovaný v odôvodnení uvedených rozhodnutí uviedol, že v daňovom konaní bolo preukázané, že žalobca vyviezol na územie tretieho štátu alkoholický nápoj, ktorým je lieh v spotrebiteľských baleniach liehu značky Blanicka Borovička 40 %, 1 l a tiež predložil doklady o tom, že kúpna cena, ktorú zaplatil dodávateľovi, spoločnosti MODRÝ STROM s.r.o., obsahovala aj spotrebnú daň a tiež doklad o zaplatení dane v cene alkoholického nápoja výpisom z účtu v banke. Spotrebiteľské balenia liehu, z ktorých si

žalobca uplatnil vrátenie spotrebnej dane, uviedla do daňového voľného obehu spoločnosť PK group, s.r.o. ako oprávnený príjemca, po ich uvedení do daňového voľného obehu podala spoločnosť PK group, s.r.o. daňové priznanie, avšak daň uvedenú v daňovom priznaní nezaplatila. Žalobca si teda žiada vrátiť spotrebnú daň z liehu, ktorá do štátneho rozpočtu Slovenskej republiky nebola zaplatená. Podľa žalovaného je okrem splnenia zákonných predpokladov na vrátenie dane v zmysle § 13 ods. 2 písm. c) a § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z. nevyhnutné prihliadať aj na zmysel a účel citovaného ustanovenia v kontexte celej právnej úpravy, pričom zmyslom ustanovenia § 13 zákona č. 530/2011 Z. z. je umožnenie vrátenia dane z preukázateľne zdaneného alkoholického nápoja (v tomto prípade liehu), ak sú splnené zákonné podmienky. Jednou z týchto podmienok, ktorá v ustanovení § 13 zákona č. 530/2011 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2013 nie je expresis verbis uvedená, ale možno ju nepochybné odvodiť zo zmyslu vrátenia dane ako takého, je tá, že preukázateľne zdaneným alkoholickým nápojom je taký alkoholický nápoj, za ktorý bola reálne spotrebná daň uhradená do štátneho rozpočtu. Žalovaný poukázal aj na označenie § 13 ako „Vrátenie dane“ a na samotné znenie § 13 ods. 2 písm. c) zákona č. 530/2011 Z. z., ktoré hovorí o možnosti vrátiť daň, z čoho podľa žalovaného vyplýva, že vrátiť možno niečo, čo bolo v prípade štátneho rozpočtu prijaté, prevzaté. Žalovaný na základe uvedeného vyslovil záver, že pokiaľ si žalobca uplatňuje vrátenie spotrebnej dane z alkoholického nápoja, ktorým je lieh, pričom táto daň nebola zaplatená daňovým subjektom, ktorý v obchodnom reťazci pred ním túto daň priznal v daňovom priznaní, nie sú splnené všetky zákonné podmienky na jej vrátenie.

Krajský súd v napadnutom rozsudku poukázal na to, že žalobca si uplatnil nárok na vrátenie spotrebnej dane z liehu za zdaňovacie obdobia 18.07.2012, 04.06.2012, 28.08.2012, 18.09.2012, 06.08.2012, pričom daňovou kontrolou bolo zistené, že žalobca si objednal dňa 18.04.2012 u spoločnosti MODRÝ STROM, s.r.o. 70 620 ks Blaníckej Borovičky 40 % 1 l, za dodaný tovar zaplatil 20.04.2012, o čom svedčí výpis z bankového účtu. Správca dane vykonal šetrenie, či uvedený alkoholický nápoj bol vyvezený do Chorvátska a či bol prijatý do colného skladu, pričom bolo jednoznačne preukázané, že spotrebiteľské balenie liehu opustilo územie Európskej únie. Krajský súd uviedol, že vo vzťahu k zachovávaniu práv a právom chránených záujmov daňových subjektov je síce záujem štátu nadriadený, avšak nemožno výnos daní ako príjem rozpočtu dosahovať na úkor nedodržania práva. Povinnosťou daňových orgánov v daňovom konaní je dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy, a teda pri vrátení spotrebnej dane z liehu môžu daňové orgány aplikovať iba právne prostriedky, ktoré priamo ustanovuje zákon.

Krajský súd dospel k záveru, že nárok žalobcu na vrátenie spotrebnej dane z liehu je právne opodstatnený podľa § 13 ods. 2 písm. c) v spojení s § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z., pretože žalobca preukázal vývoz alkoholického nápoja na územie tretieho štátu a uskutočnenie vývozu doložil jednotným colným dokladom, ktorý potvrdzuje, že alkoholický nápoj opustil územie Európskej únie, taktiež preukázal doklady potvrdzujúce jeho nadobudnutie za cenu s daňou, ktorá bola aj preukázateľne uhradená.

Na základe uvedených dôvodov krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutia žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a) a d) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie s tým, aby žalovaný prehodnotil svoje rozhodnutie nevrátiť žalobcovi spotrebnú daň z liehu iba na základe reštriktívneho výkladu ustanovenia § 13 ods. 7 zákona č. 510/2011 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2013, ak na základe predložených dokladov vzniklo žalobcovi právo na vrátenie spotrebnej dane z liehu.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobu žalobcu zamietol.

V odvolaní uviedol, že skutočnosť, či došlo k formálnemu naplneniu podmienok vymedzených zákonom na vrátenie dane, nebola sporná. Žalovaný nepochybné vývoz alkoholického nápoja (spotrebiteľských balení liehu) do tretej krajiny ani zaplataenie kúpnej ceny za tento alkoholický nápoj, ktorá v sebe mala zahŕňať aj spotrebnú daň. Žalovaný však nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu, že nárok na vrátenie spotrebnej dane vznikol aj napriek tomu, že táto nebola v skutočnosti nikdy zaplatená. Krajský

súd sa obmedzil len na konštatovanie, že podmienky na vrátenie dane boli splnené, bez toho, aby pri svojej rozhodovacej činnosti uprednostnil materiálne chápanie právneho štátu, teda koncepciu a interpretáciu právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu a pritom opomenul, že ním prijaté riešenie musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti. Žalovaný má za to, že krajský súd sa pri svojej interpretácii rozhodnej právnej úpravy odklonil od koncepcie materiálneho ponímania právneho štátu a v dôsledku toho vec nesprávne právne posúdil, čím je daný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Naproti tomu žalovaný, či už vo svojich rozhodnutiach alebo v písomnom vyjadrení k žalobe, poukazoval a odôvodňoval svoj postup poukázaním aj na iné ustanovenia zákona č. 530/2011 Z. z. a rozhodnú právnu úpravu interpretoval z hľadiska jej účelu a zmyslu.

Žalobca sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného stotožnil so závermi vyslovenými v rozsudku prvostupňového súdu, ktorý považoval za vecne správny, vychádzajúci zo správne zisteného skutkového stavu veci, zo správneho zhodnotenia vykonaných dôkazov, ako aj zo správneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že novelizovanie ustanovenia § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z., v ktorom bola zmenená definícia pojmu „preukázateľne zdanený lieh“ rozšírením o podmienku skutočného odvedenia dane štátu (a to aj predchádzajúcim vlastníkom alkoholického nápoja), nemožno vykladať v neprospech daňového subjektu ako odstránenie nejednoznačného výkladu predchádzajúceho znenia tohto ustanovenia. V každom prípade, na novelou doplnenú normu nie je možné nahliadať optikou retroaktivity, a teda posudzovať právne vzťahy vzniknuté pred dňom účinnosti tejto normy podľa neskôr účinného právneho predpisu. Odkaz žalovaného na teoretické právne postuláty právnej vedy a následné opieranie údajného nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom výlučne len o odchylenie sa od koncepcie materiálneho ponímania štátu, podľa žalobcu vo sfére verejného práva neobstojí. Štátne orgány môžu totiž v zmysle článku 2 Ústavy Slovenskej republiky konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Vo sfére verejného práva preto nie je možné rozširovať právomoc a kompetenciu orgánov verejnej moci prostredníctvom výkladu, ani opieraním sa o vyššie právne princípy, rovnako tak nie je možné ani rozširovať pôsobnosť právneho predpisu v neprospech daňového subjektu. Žalobca uviedol, že jednoznačne preukázal splnenie podmienok na vrátenie spotrebnej dane z liehu podľa § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z., a žalovaný preto nemôže konať inak ako priznať žalobcovi uplatnený nárok. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Predmetom preskúmania v prejednávanej veci sú rozhodnutia žalovaného, ktorými žalobcovi nepriznal nárok na vrátenie spotrebnej dane z alkoholického nápoja, ktorým je lieh, z dôvodu, že tento nebol preukázateľne zdanený v zmysle § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z. Žalobca si nárok na vrátenie dane uplatnil dňa 7. februára 2013. Žalovaný v odôvodnení napadnutých rozhodnutí uviedol, že v daňovom konaní bolo preukázané, že žalobca vyviezol na územie tretieho štátu spotrebiteľské balenia liehu, predložil doklad o tom, že kúpna cena, ktorú zaplatil dodávateľovi, obsahovala aj spotrebnú daň a tiež predložil doklad o zaplatení dane v cene alkoholického nápoja výpisom z účtu v banke. Okrem splnenia zákonných predpokladov na vrátenie dane v zmysle § 13 ods. 2 písm. c) a § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z. je podľa žalovaného nevyhnutné prihliadať aj na zmysel ustanovenia § 13 zákona č. 530/2011 Z. z., z ktorého možno odvodiť, že preukázateľne zdaneným alkoholickým nápojom je taký alkoholický nápoj, za ktorý bola reálne spotrebná daň uhradená do štátneho rozpočtu. Spotrebiteľské balenia liehu, z ktorých si žalobca uplatnil vrátenie spotrebnej dane, uviedla do daňového voľného obehu spoločnosť PK group, s.r.o., ktorá síce podala daňové priznanie, avšak daň uvedenú v daňovom priznaní nezaplatila. Podľa žalovaného žalobca teda žiadal vrátiť spotrebnú daň z liehu, ktorá do štátneho rozpočtu nebola zaplatená, z čoho vyplýva, že nie sú splnené zákonné podmienky na vrátenie dane.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 2 písm. c) zákona č. 530/2011 Z. z. daň z preukázateľne zdaneného alkoholického nápoja na daňovom území možno vrátiť osobe, ak v rámci podnikania takýto alkoholický nápoj vyviezla na územie tretieho štátu a uskutočnenie vývozu doložila jednotným colným dokladom potvrdzujúcim, že alkoholický nápoj opustil územie Európskej únie; na požiadanie colného úradu je potrebné vývoz alkoholického nápoja preukázať aj iným dokladom, najmä dokladom o preprave alkoholického nápoja na územie tretieho štátu, alebo dokladom o platbe.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2013 (teda v znení rozhodnom pre prejednanú vec) preukázateľne zdaneným alkoholickým nápojom na účely tohto zákona je alkoholický nápoj, ktorého zdanenie je doložené dokladom potvrdzujúcim jeho nadobudnutie za cenu s daňou a dokladom potvrdzujúcim zaplatenie dane v cene alkoholického nápoja, napríklad výpisom z účtu v banke, zahraničnej banke so sídlom v inom členskom štáte alebo pobočke zahraničnej banky (ďalej len "banka"), výdavkovým pokladničným dokladom, dokladom z registračnej pokladnice alebo dokladom potvrdzujúcim zaplatenie dane colnému úradu.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2014 preukázateľne zdaneným alkoholickým nápojom na účely tohto zákona je alkoholický nápoj, ak platba dane z tohto alkoholického nápoja bola vykonaná podľa osobitného predpisu (§ 55 zákona č. 563/2009 Z.z.) alebo započítaná s vrátením dane a jeho zdanenie je doložené dokladom potvrdzujúcim jeho nadobudnutie za cenu s daňou a dokladom potvrdzujúcim zaplatenie dane v cene alkoholického nápoja, napríklad výpisom z účtu v banke, zahraničnej banke so sídlom v inom členskom štáte alebo pobočke zahraničnej banky (ďalej len "banka"), výdavkovým pokladničným dokladom, dokladom z registračnej pokladnice alebo dokladom potvrdzujúcim zaplatenie dane colnému úradu.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval za potrebné duplicitne opakovať pre účastníkov konania známe fakty v prejednávanej veci a v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť nasledovné.

Žalobca si nárok na vrátenie dane uplatnil dňa 7. februára 2013, z dôvodu podľa ustanovenia § 13 ods. 2 písm. c) zákona, pričom jednou z podmienok vrátenia dane podľa uvedeného ustanovenia je, že daň sa vracia z preukázateľne zdaneného alkoholického nápoja. Čo sa považuje za preukázateľne zdanený alkoholický nápoj, zákon č. 530/2011 Z. z. definuje v ustanovení § 13 ods. 7, pričom z vyššie citovaných právnych noriem vyplýva, že od 1. januára 2014 došlo k zmene uvedeného ustanovenia. Zákon č. 362/2013 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 530/2011 Z.z. o spotrebnej dani z alkoholických nápojov v znení neskorších predpisov, zmenil ustanovenie § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z. tak, že slová "ktorého zdanenie" nahradil slovami "ak platba dane z tohto alkoholického nápoja bola vykonaná podľa osobitného predpisu 28a) alebo započítaná s vrátením dane a jeho zdanenie", pričom poznámka pod čiarou k odkazu 28a) znie: "28a) § 55 zákona č. 563/2009 Z.z. v znení neskorších predpisov. Vyhláška Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 378/2011 Z.z. o spôsobe označovania platby dane".

Ustanovenie § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z. presne definuje, akým spôsobom musí byť doložené zdanenie alkoholického nápoja, z ktorého je uplatnený nárok na vrátenie dane, pričom sám žalovaný konštatuje, že žalobca splnil všetky podmienky výslovne stanovené v ustanovení § 13 ods. 2 písm. c) a ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z. Žalobca teda doložil zdanenie alkoholického nápoja, z ktorého si dňa 7. februára 2013 uplatnil nárok na vrátenie dane, a to preukázaním podmienok definovaných v § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2013 (ktoré sa vzťahuje na rozhodovanie o nároku uplatnenom žalobcom). Následne došlo k zmene predmetného ustanovenia a k spresneniu definície preukázateľne zdaneného alkoholického nápoja, pričom do textu právnej normy, a teda do podmienok preukázania zdanenia, bolo výslovne doplnené, že platba dane z tohto alkoholického nápoja bola vykonaná. Vzhľadom na spôsob vykonanej zmeny možno povedať, že z kvalitatívneho hľadiska sa jedná o určité rozšírenie, resp. prehĺbenie podmienok, ktoré majú byť podľa § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z. splnené. Zo súčasného znenia predmetného ustanovenia je úplne zrejmá aj podmienka zaplatenia dane, na vrátenie ktorej je nárok uplatnený, avšak zo znenia tohto ustanovenia účinného do 31. decembra 2013, teda účinného v čase, kedy si nárok uplatnil žalobca, takáto podmienka nevyplývala. Vzhľadom na to, že predmetné ustanovenie definuje podmienky preukázania zdanenia pomerne konkrétne, a to vymenúvaním dokladov, ktoré je potrebné predložiť, nemožno od adresáta právnej normy (teda od žalobcu) v takom prípade žiadať, aby sa zamýšľal nad zmyslom a účelom zákona, ale je pochopiteľné, že sa spoľahne na text právneho predpisu, ktorý je formulovaný konkrétne, taxatívne vymenúva skutočnosti, ktoré je potrebné preukázať, a na prvý pohľad z neho nevyplývajú žiadne nejasnosti. K námietke žalovaného, že krajský súd sa pri svojej interpretácii rozhodnej právnej úpravy odklonil od koncepcie materiálneho ponímania právneho štátu, najvyšší súd uvádza, že v právnom štáte neplatí len princíp interpretácie právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, ale platí aj princíp právnej istoty a ten bol postupom žalovaného voči žalobcovi porušený.

Najvyšší súd poukazuje aj na to, že práve zmena textu ustanovenia § 13 ods. 7 zákona č. 530/2011 Z. z. svedčí o tom, že v konečnom dôsledku nebol text tohto ustanovenia dostatočne úplný či presný na to, aby jeho aplikáciou mohol byť napĺňaný zmysel a účel celého zákona, za túto vadu právneho predpisu však nenesie zodpovednosť žalobca.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 vety prvej v spojení s § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech, priznal náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby poskytnutý v roku 2015 (vyjadrenie k odvolaniu žalovaného) v sume 139,83 eura podľa § 11 ods. 4 veta prvá v spojení s § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) spolu s prislúchajúcim režijným paušálom v sume 8,39 eura podľa § 16 ods. 3 vyhlášky. Keďže právny zástupca žalobcu je platiteľom dane z pridanej hodnoty, podľa § 18 ods.

3 vyhlášky sa priznaná odmena a náhrady zvyšujú o daň z pridanej hodnoty vo výške 20%, teda o sumu 29,64 eura. Celkové trovy odvolacieho konania, ktoré v tomto konaní najvyšší súd priznal žalobcovi, predstavujú sumu 177,86 eura.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.